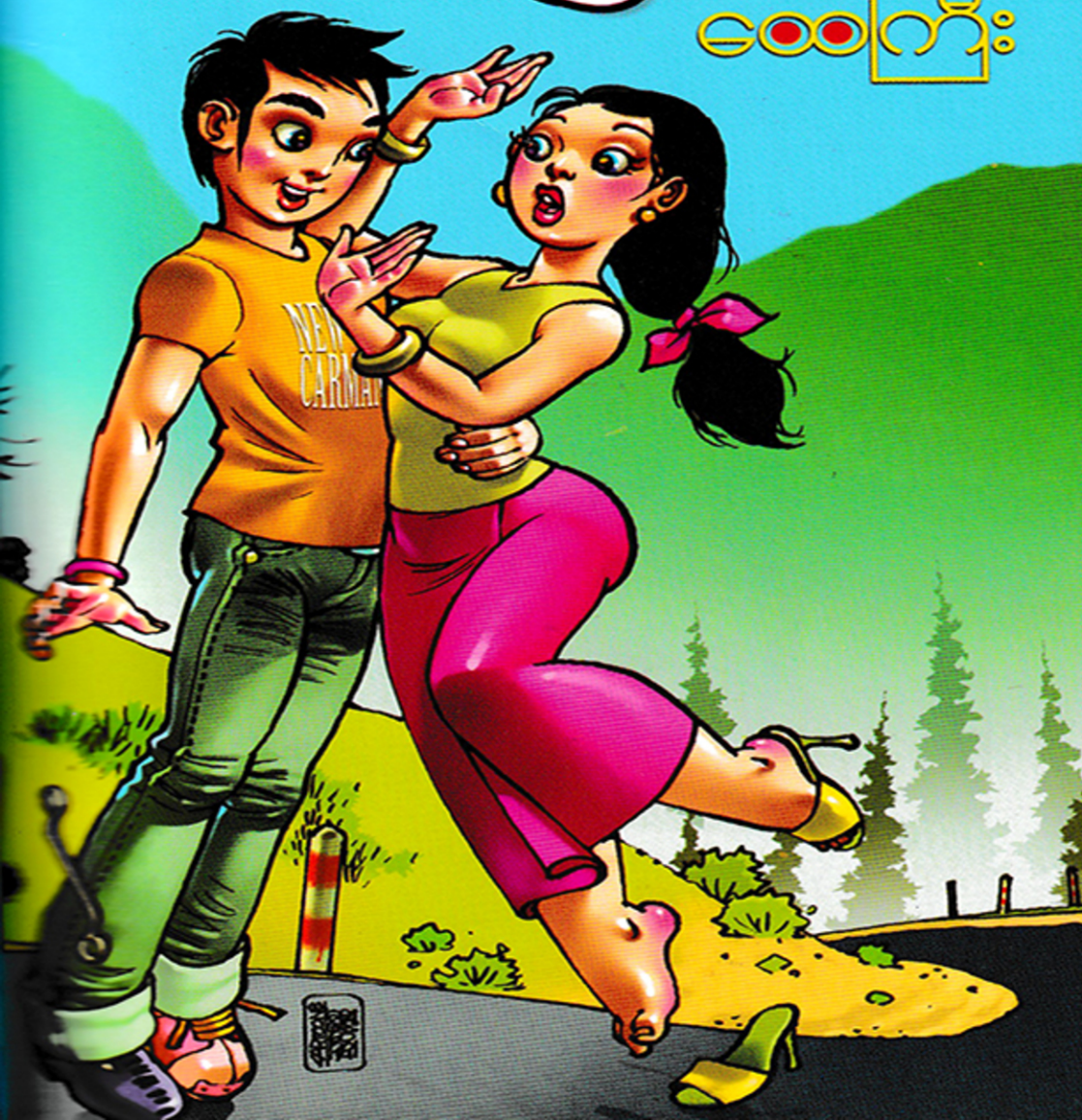

ကောင်းမွန်စာပေ

မိုးကုန်း

မေတ္တာ

ဗေပုံထီးပုံထီ
ဆင်းရဲခြင်း လွတ်ကင်းအောင်
သန်းဆုပန်ပါမည် ...
အောင်ဘာလေဆို တကယ်ကို ယုံကြည်
အပိုင် ထိုးချလိုက်မည် ...
ဟေ့ ... မပြေးတဲ့ ခိုင် တကယ်ရှိပါသည်
ကံစမ်းလိုက်ပါ ပြည်သူ့ ဘဏ္ဍာရည် ...
ချွတ်ခြုံမွဲသမျှ အဲဒီလမ်းက တို့ တစ်တွေ
ထွက်ရမည်
ဗေပုံ ထီးပုံ ထီ
ဗေပုံ ထီးပုံ ထီ

အခန်း(၁)

"ဝေါ ... တီ ... တီ ... ပွမ် ... "

"ဖွတ် ... ဖွတ် ...ဖောင်း ... ဝေါ ... ဖွတ်ချီး ... "

"ဘာဖြစ်တာလဲဟ ... ငါ့နယ်"

လမ်းထဲကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး မောင်းဝင် လာပြီး မနက်ခင်း လူစည်ကားတဲ့ ရပ်ကွက်လမ်းဆုံ နေရာရောက်မှ ပဲ တစ်ဖွတ်ဖွတ် တစ်ဖောင်းဖောင်းနဲ့ မြည်ပြီး ရပ်သွားတဲ့ ကားကို လူတွေ စိတ်ဝင်စား ကုန်ကြတယ်။

ကားက ... အဖြူရောင် TOWNACE အမျိုးအစား ကားလေးပါ။ ဒီခေတ်မှာ မော်ဒယ်အမြင့် ကားလေးတွေ အရောင်စုံ အမျိုးစုံ ဒီဇိုင်းစုံ ပေါပေါလောလော ဝယ်ယူလို့ ရတဲ့ ခေတ် ဖြစ်လာတော့ အခြေခံ လူတန်းစား တွေလည်း ကိုယ်ပိုင်ကား ဝယ်စီးဖို့ စိတ်ကူးယဉ် နိုင်ပြီပေါ့ဗျာ။

လောလောဆယ် စူပါတန်း ဝင်နေတဲ့ မော်ဒယ်ကို ဝယ်မစီးနိုင်အောင် 'ပစ်ဖဲကောက်မယ်' ဆိုတဲ့ ကားလောက ဘန်းစကား အသစ်လို မျက်လုံးထဲ သိပ်မလှတော့ပဲ အပ်ကားတွေ ဆွဲထုတ်ပြီး 9G လောက် 9H လောက် ဆွဲစီး ကြတော့တာ။ ပစ်တန်းက အပ်ကားတွေ စိတ်ကူးယဉ် ... အခြေခံ လူတန်းစားတွေ မျက်စိကျလာတဲ့ သဘောပါ။ အိမ်ရှေ့မှာ TOWNACE ရပ်ထားတာကို အားကျ အထင်ကြီးခဲ့ ရတဲ့ ကာလ ရှည်လျားကြီးထဲ မှာ ရုတ်တရက် ငွေလုံးလေးကလည်း ဝင်လာ၊ သူဌေးရိုးလို့ ချောင်ထိုးလိုက်တဲ့ ကားတွေကလည်း ဈေးပေါပေါ ဝယ်နိုင်လာတဲ့ အချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင် တော့ကာ ...

"ဟင် ... ထေရီး"

"ဟ ... ထေရီးပဲဟ ငါ့နယ်"

"ဟာ ... အစ်ကိုကလည်း ထေရီး သိန်းတစ်ရာ ယူနစ်ဆုလား မသိဘူး ... ပေါက်တယ်လေဗျာ"

"ဟာ ... ဒီကောင် ပွပြီပေါ့"

"အင်း ... နှစ်စောင်တွဲပဲ ထိုးပြီး ပေါက်တာ ဆိုတော့ တွတ်တွေ ဘာတွေ သိပ်မရဘူးပေါ့"

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဟန်နဲ့ ပန်နဲ့ ဆင်းလာတဲ့ ထေကြီးကို ကြည့်မြင်ကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထဲက လူတွေ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောဆိုသံတွေ ဆူညံ သွားတယ်။ ဒါကို ထေကြီး ကြားပေမဲ့ ဂရုမစိုက်ပဲ ... သူ့ကားကို ပတ်ချာလည် လှည့်ကြည့်လိုက်၊ ကားအောက် ငုံ့ကြည့်လိုက်နဲ့ လုပ်ပြီးမှ ကားခေါင်း ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်က စီးကရက်ဘူး လှမ်းယူပြီး တစ်လိပ် ထုတ်ယူလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ... ပါးစောင်ခဲကာ ဟန်ပါပါ မီးညှိပြီးမှ ကားထဲ ဝင်ထိုင်ပြီး စက်နှိုး လိုက်တယ်။

"ကစ်ကစ် ... ကစ်ကစ် ... ဂူး ... ဖွတ် ... ဖွတ် ... ဂူး ... ဖွတ် ..."

"ဟား ... ဖွတ်ကားပဲကွ ... ဖောင်း ..."

"သောက်ခွေးဟ"

ထေကြီးလည်း သူ့ကား အိပ်ဇော ပေါက်သံကို သူ့ဘာသာလည်း လန့်နေပုံပါ။ အဲဒီနောက်တော့ တစ်ဖွတ်ဖွတ် တစ်ဖောက်ဖောက် နဲ့ ပဲ သူ့အိမ်ရှိရာ လမ်းတစ်ဖက် ထိပ်ဆီ မောင်းထွက် သွားပါတော့တယ်။

ထေကြီး ထွက်သွားမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထဲမှာ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ဝေဖန် ပြောဆိုသံတွေ ဆူညံလာတယ်။

"လူညံပဲကွာ ... ငါသာဆို လက်ထဲမှာ တစ်ရာလောက် ရှိနေတာပဲ အိမ်စီးကား လှလှလေးတွေ ခုနစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိတာ ဝယ်စီးမှာ ပေါ့ကွ ငါ့နယ်"

"အေးလေ ... ဒီကောင်မို့လို့ ဒီသောက်ဖွတ် ဝယ်စီးတယ် အံ့ရော"

"လျှောက်ပြော မနေနဲ့ မင်းမှာ ဒိန်းဒေါင်တောင် ရှိလို့ လား"

"ဪ ... ငါလည်း ငါ့အိမ် အရောင်းအဝယ် တည့်တော့မှာ ပါကွ ... ကြည့်ထား"

"မင်းအိမ်က ဘယ်လောက်ရမှာ မို့လို့ လဲ ... ပေနှစ်ဆယ် မဟုတ် လား"

"ကျွတ် ... အဲဒါပြောတာ ငါတို့ နောက်လမ်းက ဦးတင်မောင်ကို ကြည့် လိုက်လေ၊ သူ့အိမ်နဲ့ ခြံကို သုံးရာနဲ့ ထုလိုက်တယ်၊ မှော်ဘီမှာ အိမ်ရော ခြံရော၊ တစ်ရာနဲ့ ဝယ်ပြီး တစ်ရာကို ၁၁ ... အဲအဲ ... BB လေးတစ်စီး ဝယ်ပြီး တက္ကစီ ဆွဲနေတယ်၊ ဒီမှာ နေတုန်းက မနက်တစ်ခါ ညတစ်ခါ ဆန်ကို ကျွတ်ကျွတ် အိတ်လေးနဲ့ ပြေးဝယ် စားနေရတဲ့ လူက အခု ရွှေနဲ့ ငွေနဲ့ ... အေးဆေး"

"အခု မြေဈေးတွေ ပြန်ကျနေပြီလေ"

"သွားစမ်းပါကွာ သေတောင် မကျဘူး"

အဲဒီအခိုက်မှာ ပဲ ဆိုင်အတွင်းဘက် ကနေ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းပြီး ထထွက်လာတဲ့ ဦးတရုတ်ကြီးက ဆူညံနေတဲ့ စကားပိုင်း ဘေးမှာ ခါးထောက်ပြီး ရပ်လိုက်တယ်။

ပြီးမှ သူ့အသံ ဝါးဝါးကြီးနဲ့ ...

"ဒီမှာ ငါ့အဘိုးက ပြောဖူးတယ် ကားဝယ်ရင် ကားပေါက် ကလေးတွေ မဝယ်နဲ့၊ ဝယ်ရင် မွဲတယ်တဲ့ တကယ် ဝယ်ရမှာ က ကားမကြီးကို ဝယ်တဲ့ ကွ ... ရှင်းလား"

"ဘာလဲဗျာ ဦးတရုတ်ကြီး ဘာသာ ဝက်စာ သွားသိမ်း စမ်းပါ၊ ဒီမှာ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်း ပြောနေတာ ထမင်းရည်ပုံး တစ်ပုံးမှ မရှိ

ဘူး"

"မင်းတို့ လူငယ်တွေ အဲဒါ ပြောတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ်လေဗျာ ဦးတရုတ်ကြီး ကျမှ အထီးတွေ၊ အမတွေ၊ အပေါက်တွေနဲ့ ရှုပ်နေတာပဲ"

"အေး ဟုတ်တယ် ... မင်းတို့ ပြောတဲ့ အိမ်စီးကား လှလှလေး ဆိုတာ ကားပေါက်လေး ... ကားသားလေး တွေလို့ ခေါ်တယ်၊ ဝယ်ပြီး ဘာမှ အလုပ်မဖြစ်ဘဲ ပျက်ရင် ပြင်ရတာပဲ ရှိတယ်။

ဒါကြောင့် ... ကားပေါက်လေး မွေးပေးနိုင်တဲ့ ကားမကြီးကို အရင်ဝယ်လို့ ပြောတာ၊ ဘာမှ နားမလည်ဘဲ ... မသိ စွတ်ပြောမနေနဲ့ နားညည်းတယ်။

ပြောပြီး ထွက်သွားတဲ့ ဦးတရုတ်ကြီးက သူ့ဘောင်းဘီ တိုကို တစ်ချက် ဆွဲတင်ပြီး ဆိုင်အပြင်မှာ ချထားတဲ့ ထမင်းရည်ပုံးကို ထမ်းပိုးနဲ့ လျှိုပြီး ထမ်းထွက် သွားတော့တယ်။

ဆိုင်ထဲမှာ တော့ အသံတွေ တိတ်ပြီး ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ငြိမ်ပြီး ကျန်ခဲ့ကြတယ်"

ထိုးပြီးရင် တိုက်ဗျာ ...
အငြိုးကြီးပြီး မမိုက်ပါနဲ့ ...

ထိုးပြီး တိုက်တော့ ...
ထိုက်တဲ့ ကံနဲ့ စံရမည်။

ငြိုးပြီး မိုက်တော့ ...
ပြိုက်ပြိုက်လန်ကာ ခံရမည်။
(ထိစောင့်နတ်မင်း စာဆို)

အခန်း(၂)

"ဟဲ့ ... ယေရီး ကားဝယ်လိုက်ပြီတဲ့ "

"ဟုတ်လား ... ဒါဆို ပဲဟင်း လိုက်မရောင်းတော့ ဘူးပေါ့"

"ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲအေ့၊ ပဲဟင်းကို ခါတိုင်းလို ဆိုင်းထမ်းနဲ့ မရောင်းပေမဲ့ ကားနဲ့ လိုက်ရောင်းရင် ရောင်းမှာ ပေါ့၊ ဈေးကွက် စီးပွားရေး ခေတ်ပဲဟာ"

"အမလေး ... အထင်ကြီးစရာ မရှိပါဘူး"

သမီးနှစ်ယောက် မီးဖိုခန်းထဲ အချီအချ ပြောနေသံကို ဦးဖိုးစီ ကြား

ပြီး စိတ်ထဲ မသဲမကွဲ ရှိတာမို့လို့ ...

"အကြီးမရေ ... ရွှေမှီ"

"ရှင် အဘ"

"ဘာဖြစ်တယ် ... ထေရီး ကားဝယ်တယ် ဆိုလား"

"ဟုတ် ... အဘ"

အဲဒီနောက် ညီအစ်မ နှစ်ယောက်စလုံး မီးဖိုခန်းက ထွက် လာပြီး ယူလာတဲ့ ခြင်းတောင်းကို အလယ်မှာ ချပြီး ထိုင်ကြသည်။ ။ ပြီးမှ ခြင်းတောင်းထဲ ပါလာတဲ့ ပိန်းကြက်ဥ လေးတွေကို ညီအစ်မ နှစ်ယောက် အခွံဝိုင်းသင်ရင်း အငယ်မ ရွှေရည်က မျက်နှာထား မဲ့ကာ ရွဲ့ကာနဲ့ ...။

"အထင်ကြီး မနေပါနဲ့ အဘရာ၊ တစ်သက်လုံး ပဲဟင်း ရောင်းလာတဲ့ ကောင် ခွေးရူးကောင်းစား တစ်မွန်းတည့်ပါ"

"ရွှေရည်ရယ် အလကားနေရင်း မစွရိယ များ နေလိုက်တာ"

ထိုအခါ ဖခင်ဖြစ်သူက ...

"အေးလေကွယ် သမီးရယ် မုဒိတာ ထားစမ်းပါ၊ ဒီမယ် ... အဘ ပြောပြမယ် မေတ္တာ ဂရုဏာ မုဒိတာ ဥပေက္ခာ ဆိုတဲ့ ဗြဟ္မစိုရ် တရားထဲမှာ မုဒိတာ စိတ်ဟာ အခက်ခဲဆုံးပဲ၊ လူတိုင်း မေတ္တာပွား နိုင်တယ်၊ ကရုဏာ သက်နိုင်တယ်၊ ဥပေက္ခာ ထားနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မုဒိတာ ပွားနိုင်ဖို့တော့ အတော်ခက်ကြတယ်။

အခုပဲကြည့် သမီးစိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်ရှာစားပြီး ဣဿမစ္စရိယ ဖြစ်နေတာ၊ အဲဒါ မကောင်းဘူး ... အဲဒီစိတ်က ပူလောင်တယ်၊ ဆင်းရဲ တာရှည်တယ်၊ ဣဿမစ္စရိယကို နှင်ထုတ်နိုင်တာ မုဒိတာ ပွားစိ

တံပဲ၊ ဒီစိတ်က အေးချမ်းတယ်၊ ချမ်းသာကြီးတယ်၊ အဘပြောတာ သဘော ပေါက်လား"

"ဟုတ်"

ဟုတ်သာ ဟုတ်လိုက် ရသော်လည်း ရွှေရည်စိတ်ထဲမှာ တကယ် ဟုတ်မဟုတ် မသေချာပါ။

အဲဒါကြောင့် ... ခုတလော ထေရီး သူမကို အီစီကလီ လိုက်လုပ်နေတဲ့ ကိစ္စ အဘမသိသေး၊ အဘသိရင်ရော မုဒိတာ ထားနိုင်မလားလို့ သူမဘာသာ ချဉ်တင်တင် တွေးနေမိတယ်။

"အေးကွယ် အဘကတော့ ဝမ်းသာတယ်၊ ထေရီးလိုပဲ မရှိတဲ့ သူတွေ ကြီးပွား စေချင်တယ်၊ ထေရီးလည်း စိတ်ဖြူလို့ အတိတ်ဖြူတဲ့ အကျိုးကို ခံစားရတာပဲ သမီးရဲ့ ၊ ဒီကောင်လေးက ဆင်းရဲပေမဲ့ သူတတ်စွမ်းတဲ့ လုပ်အားနဲ့ သမာအာဇီဝ လုပ်တယ်၊ အမယ်အိုကြီးကို စောင့်ရှောက်တယ်။

သူဈေးရောင်း သွားရင်း ရဟန်းသံဃာ ဆွမ်းခံကြွတာ ကြုံရင် သူ့ပဲ ဟင်းကို အမြတ်အစွန်း ဘာမှ မတွက်ဘဲ ခပ်လောင်း လိုက်တာပဲ၊ အဲဒီ အကျိုးကြောင့် ထိပေါက်တယ် ... ကားဝယ်စီး နိုင်တယ်၊ ဒါ ဝမ်းသာစရာပဲ သည့်ထက်မက ကြီးပွားပါစေလို့ စိတ်က ရည်မှတ်လိုက် ... ကိုယ်လည်း စိတ်ချမ်းသာတယ်"

"သမီးကတော့ စိတ်မချမ်းသာ ပါဘူး"

ပြောပြီး မီးဖိုခန်းဘက် ထထွက်သွားတဲ့ အငယ်မကို လှည့်ကြည့်ပြီး အကြီးမ ရွှေမှီက ...

"ငယ်သေးလို့ ပါ အဘရယ်၊ နောက်တော့ သိလာမှာ ပါ"

ဦးဖိုးစီ ပြုံးတယ်၊ အကြီးမနဲ့ အငယ်မ စိတ်ထားပုံချင်း ကွာလိုက်တာ

လို့ တွေးပြီး ကွမ်းအစ် လှမ်းဆွဲ လိုက်ပါတော့တယ်။
